

Kedves Testvérek!

A mai evangéliumi részletnek egyik kulcsmondata: „Mindaz, aki Isten akaratát teszi, az én testvérem, az én nővérem, az én édesanyám.” Ismerjük ezt a mondatot. Ahogyan elkezdünk a mélyéig hatolni, hogy mi Isten akarata, akkor előbb-utóbb azért nem könnyű helyzetben találjuk magunkat. Mert ha így fordítanánk ezt a szentírási helyzetet, hogy „aki Isten törvényét teszi”, vagy „Isten szabályainak engedelmeskedik”, hát akkor még azzal valahogy elvagyunk. Akkor elővesszük a tízparancsolatot, vagy esetleg az egyházi törvénykönyvet, és azt mondjuk „Jó, hát itt elég sok minden le van írva, egész jól el tudok tájékozódni benne.” Ha nem Isten törvénye, hanem azt mondjuk: Isten akarata, a téma elkezd személyesebb lenni. Amiről itt Jézus beszél, hogy aki Isten szándéka szerint él. Az Istennel való kapcsolatos cselekedeteim alapján hogyan élek. Mit jelent Isten törvénye, Jézus akarata vagy szándéka. Ráadásul ezt a kifejezést, amit így szoktunk fordítani, hogy „aki Isten akarata alapján él, Isten akaratát cselekszi, ő az én testvérem, nővérem, és anyám”, ezt az akaratának fordított görög kifejezést úgy is fordíthatjuk, hogy: vágy. Lehetne úgy is fordítani „aki Isten vágyakozása szerint él, ő az én anyám, nővérem és testvérem.

Ha ezt a mondatot így mondjuk, Isten törvénye, másképp jön hozzánk közel, és más lesz a tartalma, mint ahogy azt mondjuk, hogy Isten vágya, Jézus szándéka alapján, aki él. Az embernek van vágyakozása, és a személynek van vágya. Amikor valakinek valami mély vágyával találkozunk, ott valami olyan mélyen személyes és emberi jelenik meg. A természete alapján egészen sok mindenben különbözik attól, hogy törvénye, szabálya, vagy előírása. Amikor azt mondjuk, hogy mondjuk „Isten törvényét, aki teszi”, a mögött szinte nem is nagyon látunk személyeket, paragrafusokat látunk, és pontokat látunk, hanem papírokat látunk és jogszabályokat. Azt mondjuk „Isten vágya szerint”, akkor ott valahogy tényleg elkezd megtestesülni, megszemélyesülni valami, ami köztem és Isten között megjelenik.

Miközben nem egyszer nem könnyű megmondanunk, hogy Istennek mi az akarata, nézzünk csak körbe, ahogy ezt úgymint megtegyük, nézzük és hallgatjuk a híreket, hogy kik milyen sok féleképpen mondják azt: ezt Isten nevében tettem. Mi fogjuk a fejünket, és azt mondjuk, hogy reméljük, Istennek nem ez volt a terve. Istennek nem ez volt az akarata. Még csak nem is ez a törvénye. Nagyon reméljük, amikor egy ember azt mondja, „Isten akaratát teszem”, vagy „ez Isten törvénye nevében van így”, reméljük, Isten másképpen gondolja. Istennek fáj az, amit az emberiség nagyon gyakran az ő nevében cselekszik azt mondva, hogy ez Istennek az akarata. Valószínű, hogy Isten sok mindennek nem örül, amit rá hivatkozva tesznek az emberek.

Ezért ha személyessé tesszük, hogy Isten vágya alapján élni, akkor nagyon sok zsákutcát el fogunk kerülni. Valakinek a vágyát megérteni és fölismerni, csodálatos dolog. Teológusok mondják, hogy az ember legmélyebb vágyai egybeesnek Isten akaratával. Itt az a nehézségünk, hogy meg tudjuk-e mondani, elég világos-e számunkra, hogy mi az én legmélyebb vágyam. Mert akkor nem csak az a kérdés, hogy eléggé ismerem-e Istent, az ő velem való személyes kapcsolatomban; eléggé ismerem-e a saját szívemet? Ha eléggé ismerem a saját szívemet, lesz sejtésem arról, hogy mi a szívnek a legmélyebb vágya. És ha van sejtésem a szív legmélyebb vágyairól, akkor lesz sejtésem Istenről is.

Milyen érdekes, ahogy szokták ezt mondani. „Nézzétek! Tudom, hogy ez fáj, amit mondtam, de ami a szívemen, az a számon.” Aki például ezt mondja „Ami a szívemen, az a számon.”, ez a mondás mondjuk egy kíméletlen szó után, egy együttérzés nélküli odacsapott, bántó mondat után mit fejez ki? Hogy fogalma sincs, hogy mi van a szívében. Mikor valaki azt mondja „Nézd, nekem, ami a szívemen, az a számon.”, ez éppen azt árulja el, hogy fogalma sincs a saját szívének a legmélyebb vágyairól. Vagy milyen érdekes az a másik mondás, amit

szintén szoktunk mondani, fogjuk a fejünket és azt mondjuk: „Nem tudom eldönteni, mindig ide jutok. Most az eszemre hallgassak, vagy a szívemre?” Amikor ez elhangzik, akkor általában tudjuk, hogy ez egy olyan helyzet, hogy mondjuk, erkölcsileg az lenne a helyes, ha az eszére hallgatna, de ha az ösztönkésztetéseire hallgat, akkor meg fogja csinálni. Mikor valaki ezt a dilemmát, hogy most a lelkiismeretemre hallgassak, vagy egy ösztönkésztetésre, így fejezi ki: „Nem tudom eldönteni, hogy most a fejemre hallgassak, vagy a szívemre.”, az megint jól mutatja, hogy nem tudja, mi lakik a szívében. Mert amire ő azt mondja, hogy „most a szívemre”, az nem a szívében van, hanem a testében.

Ahogy próbálunk tájékozódni, hogy mi Isten akarata, eljutunk az emberi szívhez. Ezért ha elakadnánk ott, hogy mi Isten akarata, tegyünk egy lépést a saját szívünk megismerése felé. Minél jobban megismerjük a szívnek a mélyét, annál pontosabban fogjuk tudni Isten akarátát. Mégpedig azért, mert a szív legmélyének a vágyai mindig gyönyörűen szépek és pozitívak. Nincs az az emberi szív, aminek a legmélyén az a vágyam, hogy pusztulj el. Azt mondja Jézus: „Az az én anyám, és nővérem és testvéreim, akik Isten akarátát teszik.” Jézus személye, akarata összekapcsolódik az Atyával. Figyelmesen odahallgató és engedelmeskedő személy. Belépés azok családjába, akik Istent Atyjuknak szólítják és szólíthatják. Ennek az eszköze az új család, amelynek egyetlen előfeltétele a Jézussal való közösség.

Sokan vannak, a bizonytalanságban: „és honnan tudjuk, hogy mi Isten akarata? Hát tudom, az egyház is mond valamit, a papok is mondanak valamit. Honnan tudjuk, hogy az Isten akarata?” S akkor van két szélsőség. Az egyik, aki nagyon jól tudja, mi Isten akarata. Ő rezzenéstelenül, minden hezitálás nélkül tudja, mi Isten akarata. Ők a fanatikusok, elég veszélyesek és ijesztők. Akik minden gondolkozás nélkül, és mindenféle érzékenység és megrendültség nélkül pontosan tudják, hogy mi Isten akarata. Ezért ha már évek óta nagyon világosan tudom, mi Isten akarata, valószínű, hogy Istent a saját képekre és hasonlatosságomra formáltam.

A másik véglet, talán ma inkább ez jellemző ránk. Széttárjuk a karunkat, és azt mondjuk „Ki tudja azt? Ugyan, honnan lehet azt tudni? Ne beszélj már!” És mindenre tudunk egy ellenérvet, meg még egy másik gondolatot. „Na, és akkor hogy van?” Lehetünk nagyon bizonytalanok abban, hogy mi Isten akarata. Akkor is lesz legalább egy apróság, amiről tudjuk: de az biztos. Abból egy keresztény életet föl lehet akár építeni.

Ahogy mondjuk, hogyha Isten terve és akarata, valahogy talán az a képzetünk, hogy tényleg, hát az valami örökkévaló dolog. Istent egyre mélyebben tudjuk megismerni, ezért mondhatjuk azt, hogy érdemes fölfedezni. Istennek milyen új akarata van az életben, milyen új terve, és új vágya, és új szándéka. Azért, hogy a vele való viszonyom élő és eleven tudjon lenni. Mert Isten nem csak a régi terveit hozza elő, hanem az újakat is.

Paulingról írják, hogy amikor 1950-es években az Egyesült Államokban nagyon nagy volt a hidegháborús feszültség, egy Nobel-díjas kémikus, ő azt mondta. „Én most föl ismerem azt, hogy valami egészen új felelősség köszöntött be hozzám. Ez pedig, az írástudónak az a felelőssége, hogy ki kell állnom azért, és el kell mondanom azt a tudóstársadalomnak, a társaimnak, hogy „Kérlek benneteket, ne vegyetek részt olyan kutatásokban, amelyeket aztán gonosz és embertelen célokra fognak fölhasználni. Ha te tudod, hogy az a kutatás azt a célt szolgálja, mondjál nemet.” Ezt a Nobel-díjas tudóst, Paulingot elkezdtek természetesen vegzálni, természetesen bevonták az útlevelét, és természetesen lett belőle egy csomó nehézsége. Ő mégis azt mondta „De most, itt és most, ha megkérdezem, hogy mi a felelősségem, akkor az ez.” Lehet, hogy nem tudjuk pontosan megmondani, hogy mi Isten terve. Akkor próbáljuk megfogalmazni, hogy mi a felelősségem, magamért, családomért a közösségért, amiben élek. Amen.